
KULE
www.kulekitap.com

roman
denek
bekir demirci
ISBN 978-605-5045-63-0
1.Basım, İstanbul, Nisan 2017
Genel Seri:11 Roman Serisi:3

Kule Kitap©
www.kulekitap.com
www.budukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Semra Topçu
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/ Yenibosna

Eserin bu baskı için tüm hakları Kule Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Kule Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

denek

bekir demirci

BÖLÜM 1

Esra Metro istasyonun zemin katında kendini bilmez bir halde koşuyordu. Bedenini öyle bir korku sarmıştı ki arkasına dahi bakamıyordu. Tek düşündüğü bir an önce kaçıp kurtulmaktı. Hızla merdivenleri tırmandı. İlk basamaklardan sonra merdiven "T" şeklinde sağa ve sola diye ikiye ayrılıyordu. Bir anlık tereddütten sonra sağa doğru yöneldi. Kendini tamamen kaybetmişti. İlerlediğinin farkındaydı, fakat bacaklarını hissetmiyordu. Vücudu kendini tehlikede hissediyordu, farkında olmadığı bir mekanizma - kaç ve kurtul mekanizması - devreye girmişti. Bu onun neyi, niçin yaptığını sorgulamasına fırsat vermeden, tüm kaslarına yüksek miktarlarda adrenalin salgılayarak, olağanüstü hareketler yapabilmesini sağlıyordu. Fakat o bunların hiç birinin farkında değildi.

Sadece kaç ve kurtul!

Merdiveni biraz tırmandıktan sonra bir sağa dönüş daha. Ve "o da ne" önündeki merdivenlerin sonunda bir parmaklık vardı. Panikle demir örgüye doğru koştu. Bilinçsiz şekilde sanki onları yıkıp geçecekmiş gibi, büyük bir şiddetle parmaklıklara çarptı. Buradan geçmesi imkânsızdı. Onları aşabilecek sadece tek şey vardı. Sesi!

-İmdat… İmdaaaaaaaatt!

Bağırdı. Sesi öyle yankılandı ki bir an kendi sesinden ürktü. Ağzını elleriyle kapattı.

"O" duymuş muydu acaba?

Arkasına çaresizce baktı. Dinledi. Ses yoktu. Tekrar parmaklıklardan etrafı gözetledi. Loş bir ışık salonu belli belirsiz aydınlatıyordu. Turnikeleri ve tam yanında bulunan kulübeyi seçebildi. Kulübenin penceresine dikkat kesildi. İçeride bir ışığın yandığını fark etti, pencereden dışarıya sızan ışık huzmesinin yere yansımasını görebiliyordu. Burada birileri olmalıydı. Bekçi güvenlik görevlisi… Ama sesini niye duymamıştı. Tekrar, fakat daha sessiz bir şekilde;

-İmdat! Kimse yok mu?

Gözü kulübedeydi, bir hareket olmasını bekledi. Yoktu. Merdivenlerden aşağı doğru korkuyla arkasına baktı. Orda da hareket yoktu.

"O" duymamıştı, duysaydı kendisini rahatlıkla burada bulabilirdi.

Kulübenin yere yansıyan ışık demetinde bir hareket fark eder gibi oldu. Umutla dikkat kesilerek bir süre bekledi. Hayır yoktu. Hayal görmüş olmalıydı. Birileri olsaydı sesini duymaması imkânsızdı. Olduğu yere adeta yığılırcasına çöktü. Kendini çok çaresiz ve aciz hissediyordu. Şimdi ne yapacaktı?

Umutsuzca parmaklıklardan dışarıya doğru tekrar baktı. Değişen bir şey yoktu. Tükendiğini hissetti. Ne olmuştu böyle. Belli belirsiz düşüncelere dalarken, içerisini bir ürperti kapladı.

Bulunduğu yerde fare gibi kapana kısılmıştı. Geriye dönemezdi. Ya Emre? Ona ne olmuştu?

Etrafını tedirgin gözlerle incelerken, gözü karanlığa takıldı. Bir an, tam parmaklıkların üzerinde –karşı tarafta – karanlığın içinde bir çift yeşil gözün kendini seyrettiğini görüp irkildi. Tüm vücudu titredi. Çığlık çığlığa ayağa fırlarken aynı anda –kendinin de farkında olmadan- geriye doğru bir adım atmaya çalıştı. Fakat basamağa tam yerleşmeyen ayağı burkuldu ve Esra'nın geriye doğru sendelemesine neden oldu. Kollarıyla dengesini bulamayınca, merdivenlerden aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı. İlk sıra merdiven boşluğuna kadar yuvarlandı.

Sonra? Sonrası; karanlık. Bayılmıştı.

BÖLÜM 2

Demir gözlerini, diğer günlerden pekte farklı olmayan bir sabaha açtı. Çalan alarm beynini kemiriyordu. İçinden alarmı parçalamak geliyordu, ama her zaman ki gibi kapatmaktan başka bir şey yapamadı. Yatağında birkaç defa miskin miskin döndü.

Ceyda aklına geldi. Hafta sonunu düşündü. Ne güzel iki gün geçirmişlerdi. Çağrı cihazı dâhil onları rahatsız eden hiçbir şey olmamıştı. Bir süre, onunla evli olmayı hayal etti. Acaba bu mutluluğu her zaman yaşayabilirler miydi? Gerçek sevgi, mutluluk bu muydu? Yüzünü ovuşturarak hayallerden sıyrılmaya çalıştı. Şu an bunları düşünmenin ne yeri ne de zamanıydı. Evlilik denen kutsal kurum nedense kendisine çok korkutucu geliyordu. Yaşı otuz olmasına rağmen, hala erken olduğu konusunda kendisini avutup duruyordu. Fakat ailesinin baskılarına daha ne kadar direnecekti, o da ayrı bir konuydu. Yinede o özgürlük duygusu ruhunu fethetmişti ve kolay kolay teslim olmaya niyeti yoktu.

Daha fazla oyalanmadan yatağından kalktı. Şofbeni açarak duşa girdi. Duş onu biraz kendine getirmişti, uykusu iyice açılmıştı. Havlusu elinde başını kurulayarak mutfağa yöneldi. Buzdolabını açtı. Yarım süt şişesini alarak kafasına dikti. Dünden kalan yarım sandviçi tek lokmada yuttu. Mutfak saatine baktı. Geç kalıyordu. Zaten mesaiye vaktinde gitme huyu yoktu. Geç kalmayı ve patronu kızdırmayı seviyordu. Bunu adet edinmişti. Yinede çabucak giyindi. Aynada kendine şöyle bir göz gezdirdi. Cep telefonunu aldı, kol saatini taktı. Her şey tamamdı. Artık yola çıkabilirdi.

Asansör çağırma tuşuna basalı neredeyse beş dakikayı bulmuştu. Bir türlü gelmek bilmiyordu. Bu durum, şehrin en yüksek, en lüks binalarından birinin on beşinci katında oturmanın küçük bir bedeli olsa gerekti. Aslında asansörde herhangi bir problem yoktu. Hemen hemen her katta durmasaydı, on saniyede bulunduğu katta olurdu.

Eksi ikiye bastı. Kapalı otoparka inmesi, asansörü bekleme süresinden daha kısa olmuştu. Hemen aracının park yerine yöneldi.

Ordaydı. Her sabah, belki de mesaiye gitmek için kendine tek teselli

olarak görebileceği aracına bakıyordu.

BMW X20, metalik scart gri, tek kapı, 2030 model. Spor arabası… Onu alalı iki ay kadar olmuştu, fakat bir türlü kendine ait olduğuna inanamıyordu. Her gün işe giderken, onu satın aldığı plaza vitrininde görüp hayran olduğu, internetten bütün fotoğraflarını bilgisayarına indirip posterlerini yatak odasının duvarlarına astığı o araba, artık onundu.

Kapı koluna değer değmez parmak izini algılayan aracın bilgisayarı, kapıları otomatik açmıştı.

-Günaydın Demir!

Demir söylediğinin boş olacağını bilse de "Günaydın" demeyi ihmal etmezdi.

-Aracın bütün donanımları çalışıyor, lütfen gidiş istikametini seçin.

Ön konsol üzerindeki LMD ekranında daha önceden kaydedilmiş seçenekler belirmişti;

GAM

EVİM

CEYDA

İstemeyerekte olsa dokunmatik ekranda bire bastı. Ekranda yol haritası belirdi. Önemli kavşak noktaları kırmızı renkle işaretlenmiş olarak göründü. Biraz sonra;

-Uydu bağlantısı sağlanıyor.

Uyarısı geldi. Ekrana, işaretlenmiş kavşakların sıra ile uydu görüntüleri gelmeye başladı. Demir kayıtsızca görüntülere baktı. Trafik bu saatlerde olması gerektiği gibi biraz daha sakindi.

"Hıım! Yirmi dakika"

Yola çıkmaya hazırdı. Aracı çalıştırdı. Gaza basmasıyla, motorun üç yüz yirmi beygirlik gücü, haykırırcasına gürledi. Ses otoparkın içinde inledi. Ufak bir parmak hareketi ile geri vitese taktı. Geriye doğru keskin bir manevra yaparak çıktı.

"On sekiz dakika! Yeni bir rekor" dedi içinden.

-Günaydın Demir Bey.

-Günaydın Engin.

Genetik Araştırma Merkezi (GAM) giriş bölümünde görevli personelin tamamı, ne kadar çalışanları tanıyor olsalar da üç aşamalı güvenlik prosedürünü uygulamadan hiç kimseyi içeriye alamazlardı.

Bu önlemler giriş kartı, araç kontrolü ve fiziksel taramadan oluşuyordu. Misafir girişi ise çalışan personel için tamamen yasaktı.

Giriş kartı, personelin kimlik bilgilerini ve bölümü hakkında bilgileri içeriyordu. Görevli kimlik kartını alarak bir cihazın altında tuttu. Cihaz, kartı onayladıktan sonra "dıt" sesi ile yeşil bir ışık yandı.

-Kolay gelsin

İkinci aşama olarak, Demir aracını biraz ileride bulunan platforma getirdi. Burası aracın baştan aşağı kontrol edildiği bir bölümdü. Bir ışık demeti çıkarak, düz bir çizgi halinde aracı baştan sona taramaya başladı. Bilgisayar, veri bankasındaki sayısız şüpheli maddelerden herhangi birinin araçta olup olmadığını kontrol ediyordu. Bu olay saniyeler içerisinde gerçekleşiyordu.

Tarama esnasında patlayıcı madde tespit edilir ise, aracın altında bulunan platform hızla aşağı doğru iniyor ve üst yanlarda bulunan iki çelik kapı hızla ortada birleşecek şekilde kapanarak, aracı patlamaya dirençli bir kafesin içine alıyordu.

Bu kafesin çelik duvarlarında parmak kalınlığında sayısız delikler bulunuyordu. Bunlar da araç patlasa bile bu kalın çelik kafesin içinde basıncı absorbe edilebiliyordu.

Bu bölümü de aştıktan sonra biyolojik tarama dediğimiz bölüme ulaşılıyordu. Demir'in beklide her sabah tek nefret ettiği, fakat katlanmaktan başka çaresinin olmadığını bildiği bölüme gelmişti. Araçtan inerek bir kabinin içine giriliyordu. Bu kabinde tam bir vücut taraması yapılarak bedenin daha önce kaydedilmiş bütün verileri karşılaştırılıyordu. Yüz hatları, saç, göz ve ten rengi vs… Bu sayede kılık

değiştirmiş bir kişi dahi olsa bu merkeze girişi imkânsız hale getirilmiş oluyordu.

"Nihayet!"

BÖLÜM 3

Uzaklardan gelen bir ses Esra'nın adeta kulaklarını tırmalıyordu.

-Esraa! Yardım et! Esraaa!

Bu ses yavaş yavaş sanki ona doğru yaklaşan birinin sesi gibi geliyordu. Ama zihni sesin geldiği yönü bir türlü algılayamıyordu.

Birden gözlerini açtı. Ses şimdi daha netti. Bu Emre'nin sesiydi. Buğulu gözlerle kıpırdamadan etrafına bakınmaya çalıştı. Neler olduğunu, nerede olduğunu algılayamadı önce. Sorgulayan gözlerle etrafına bakındı. Gözleri yavaş yavaş net görmeye başladı.

Bir anda neler olduğu zihninde bir şimşek gibi çaktı. Geriye doğru sendeleyerek çabucak parmaklıklara baktı. Hiç bir şey yoktu. Etrafına korkulu gözlerle bakındı. Etraf şaşılacak şekilde sakindi. Başı ağrıyordu. Muhtemelen başını şiddetli bir şekilde çarpmıştı. Eliyle yokladı ve bir şişlik olduğunu fark etti. Sızlıyordu. Neyse ki bileği o kadar kötü değildi.

Emre'nin sesi tekrardan duyuldu. Esra duyduğu sese inanamadı önce. Emre hayattaydı. Nasıl olurdu. En son "o" onlara saldırmış ve kaçmaya çalışırlarken, şiddetle bir şeye çarpmıştı ve -muhtemelen bir kolona- yere yığılmıştı. Yaratığın böğürtüsü anında yanlarında kopmuştu. Her şey saniyeler içinde olmuştu. Esra'nın kaçmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kaçarken Emre'nin çığlıklarını duyduğu aklına geldi. Ondan umudunu tamamıyla kesmişti. Ama şu an kulaklarında çınlayan ses, onun sesiydi. Bundan emindi.

Güzel bir gece olarak başlamış, fakat her şey bir anda kâbusa dönüşmüştü. Anında zihnine bir sürü düşünce hücum etti. Emre'yle olan ilişkisi... Arkadaşlık ilişkisi... Emre, Esra'nın iş yerinden en iyi arkadaşlarından biriydi. Hatta en iyisi denebilirdi. Ona her şeyini rahatlıkla anlatır, düşünce ve fikirlerini paylaşırdı. Aynı şekilde arkadaşını da dinler, ona dert ortağı olmaya çalışırdı. Fakat zamanla bu yakınlık, arkadaşları tarafından farklı değerlendirilmeye başlamıştı. Esra onları, bunun arkadaşlıktan öte bir şey olmadığı konusunda defalarca uyarmak zorunda kalmıştı. Yine de işyerindeki insanlar onları birbirlerine

yakıştırıyor ve bu düşünce Esra'yı kızdırıyordu. Bu onun özel hayatıydı. Kendisinden başka karar verme yetkisine sahip başka bir kişi daha yoktu. Zaten Esra yönlendirme ve zorunluluk duygularından nefret ederdi. Bu türlü şeylere hayatı boyunca hep direnç göstermişti. Böyle olması tabii ki çevresinde iyi karşılanan bir durum değildi. Asi kız olmuştu. Sadece bu değil tabi. Dik başlı. Kendini beğenmiş.

Onu anlayan insanlar da vardı. Ama onlar tarafından da zaman zaman eleştirildiğini hissederdi. Kendi içinde çelişki yaşadığı zamanlar olmuştu.

Neyse neydi!

Bu kendi hayatıydı. Ve onunla ilgili tüm kararları verme yetkisi yalnız ve yalnız kendine aitti, bunu anlamak istemeyenlerin ise kendi bilecekleri işti. Ya onu öyle kabullenecekler ya da etmeyeceklerdi. O da onların bileceği işti.

Esra zihnini toparlamaya çalışarak, ayakları üzerine doğruldu. Aşağıya doğru merdivenlerden inmeye başladı. Her an karşısına bir şeyler çıkacakmış gibi geliyordu, attığı her adımda duraksayıp, etrafı dinleyerek, dikkatle tekrar Metro peronlarına doğru indi. Çabucak inlemelerin geldiği tarafa yöneldi. Peronların bulunduğu yer aydınlıktı. Bu, Esra'nın kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Peronun sonuna doğru ilerledi. Kolonun arkasında Emre'yi gördü. Yere yatmış bacağını tutuyordu. Emre, Esra'yı görür görmez yüzünde belli belirsiz bir sevinç ifadesi oluştu. Ayaklarını neredeyse zemine değirmeden sessizce Emre'nin yanına yaklaştı. Korkan gözlerle tünelin karanlık bölümüne tekrar baktı. Hareket yoktu.

-Orada mı?

-Oradaydı!

Esra gözlerini tünelden ayırarak Emre'ye bakındı. Emre'nin onun elinden kurtulabildiğine hala inanamıyordu. Dikkatli bakınca ayağından yaralanmış olduğunu fark etti. Kan kaybediyordu ve bacağı olması gerektiğinden daha eğri bir biçimde duruyordu. Esra bacağın kırık olduğunu net biçimde görebiliyordu. Onu bu şekilde hareket ettiremezdi.

-Lanet olsun! Çok acıyor. Dayanamıyorum.

Emre'nin bu sızlanmaları, zaten kendini bilmez bir halde olan Esra'yı daha da panikletiyordu.

-Bekle! Önce kanamayı durdurmalıyız. Daha sonra sert bir cisimle kırık kemiği düzeltip sabitlemeliyiz.

Esra'da böyle bir durumda bütün bunları düşünüp söyleyebildiğine şaştı. Yine de kanamayı durdurmak için hemen harekete geçti. Hem düşünüyor hem etrafına bakınıyordu. Emre;

-Gömleğimi al.

Diyerek onu bu düşünceden kurtardı. Hemen Emre'nin üzerindeki gömleği çıkartarak yaraya turnike yaptı. Esra kanın durduğunu görünce bunun işe yaradığına sevinir gibi oldu. Ama en önemlisi şimdi başlıyordu. Kırık bir bacak! Onu düzelterek sabitlemesi gerekiyordu. Sopaya benzer sert bir cisim bulmalıydı. Etrafına bakındı. Biraz ileride tünelin sol tarafında bir kapının olduğunu gördü. Bu temizlik malzemelerinin konulduğu bölüm olmalıydı. Orada işe yarayacak bir şeyler olabilirdi, fakat karanlık tünelin perona giriş bölümü de oradaydı. Ama başka bir çarenin olmadığını hissediyordu.

-Hemen geliyorum.

BÖLÜM 4

İtfaiye şefi Erdem, arkadaşının eşi rahatsızlandığı için bugünkü gece vardiyasına kalmayı kabul etmişti. Nasıl etmeyecekti ki, bu dünyada belki de ailesinden sonra en yakınım diyebileceği tek arkadaşı oydu. Öyle olmasa bile ortada bir insanın sağlığı söz konusuydu. Erdem bu tür konularda tartışmazdı. Düşmanı dahi olsa yapabileceği her şeyi yapardı.

Sakin bir vardiya olmasını umut ederek ekibinin bulunduğu odaya yöneldi. Ekip her zamanki gibi, masanın etrafına toplanmış kâğıt oyunu oynuyorlardı. Kahkahalar, gülüşmeler şef odaya girdiği anda yumuşadı. Ekip kendine çeki düzen verdi.

-Ahmet! Bu uyanıklar seni kareye almışlar yine.

Ahmet ekibin en yeni üyesiydi. Ekibe katılalı daha iki hafta olmuştu. Diğer kart tavuklar onunla alay etmeyi, takılmayı adet edinmişlerdi. Ahmet onlara çok aldırmazdı. En azından iyi niyetli olduklarını bilirdi.

Oyunun tam heyecanlı yerinde sirenler çalmaya başladı. Ekip birden ayaklandı. Apar topar araçlara yöneldiler.

Erdem Bey "Kızılay Metrosunda patlama ve çökmeler olduğu" ihbarını alır almaz, neredeyse küçük dilini yutacaktı. İhbarı yapan adam birkaç kere tekrar etmek zorunda kaldı. Erdem Bey kulaklarına inanmamıştı. Fakat kendini çok çabuk toparlayıp hemen ekibinin yanına, araçlara yetişti. Ahmet'e;

-Kızılay Metrosu!

Dedi. Ahmet bir an şefine baktı. Bir şey soracak oldu. Vazgeçti. Hemen toparlanıp, siren sesiyle ortalığı ayağa kaldıran itfaiye aracının gaz pedalına asıldı.

Kızılay Metrosunda ne olmuş olabilirdi ki?

BÖLÜM 5

Esra içinde bir cesaret tohumunun filizlenip, yavaşça büyüdüğünü hissetmeye başlamıştı. Arkadaşını koruma içgüdüsü de bunu desteklemişti. Emin ama dikkatli adımlarla duvardaki kapıya yöneldi. Duvarı arkasına alarak ilerliyordu. Gözlerini tünelden ayırmıyordu. Kapıya yaklaştı. Sessizce kapı tokmağını eliyle yokladı. Elleri titriyordu. Güçlükle bulabildi. Tokmağı çevirdi. Kapı kilitli değildi. Tatlı bir gıcırtıyla açıldı. Hemen içeriye giriverdi. Çabucak etrafına göz gezdirdi. Aradığı şeyi bulmuştu. Ağaçtan sopa. Bir süpürgenin kırık sapı bacağı sabitleyebilmesi için idealdi. Ayağı ile süpürgeye basarak sapını hızlıca çekti. Sap aniden yerinden çıkınca tam arkaya doğru düşecek gibi oldu, o hızla sırtını yarı açık olan kapının kanadına çarptı ve düşmekten kurtuldu.

-Allah kahretsin!

Canı yanan Esra daha fazla oyalanmadan hemen dışarı çıktı. Bu kez daha büyük dikkatle arkasında kalan tünelden gözünü ayırmadan Emre'ye yaklaştı. Emre'nin çektiği acı yüzündeki çizgilerden belli oluyordu. Ama Esra'yı görür görmez yüzündeki çizgiler gevşemiş, ifadesi rahatlamıştı. Emre;

-O sopa biraz uzun değil mi?

-Evet haklısın. Kırmam gerekecek.

Ayağa kalktı. Sopayı iki ucundan tutup, yerden kaldırdığı sağ dizine, tam ortasından sertçe vurdu.

-Ahhh!

Sopa biraz esnemiş, fakat kırılmamıştı. Olan Esra'nın bacağına oldu.

-Lanet olsun.

Tüm gün koşup yürümekten yorulmayan bacakları, bu ince çubuğun direncine dayanamamıştı. O narin bacak birden morarıverdi. Biraz topalladıktan sonra tekrar ayağının üzerine basabildi. Emre olanları izliyordu. Bu komik denebilecek olay, onda sadece küçük bir tebessüme

neden oldu.

-Şu metal oturakları dene... Onları dayanak olarak kullanabilirsin.

Evet, Emre doğru söylüyordu. Sopanın bir ucunu oturağa diğerini yere koydu. Bu kez sol ayağı ile sertçe tam ortasına vurdu. Sopa çatırdayarak ikiye bölündü.

Şimdi sıra zor olan bölüme gelmişti.

Tüm bunlar olurken, karanlığın içinden bir çift gözün onları izlediğini bilmiyorlardı.

BÖLÜM 6

Demir kıvrak manevralarla giriş bölümüne giden yolu takip edip, hemen yan tarafındaki araç park yerine ulaştı. Hızlı adımlarla binaya dalan Demir, patronla karşılaşma ihtimalini en aza indirmeye çalışıyordu. İleriden sola dönerek kendi odasına ulaştı. Anahtar takımının fazla ses çıkarmasını engellemeye çalışarak, anahtarı sessizce deliğe yerleştirdi. İçeriye süzülerek hemen kendini koltuğuna attı. Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştı ve bilgisayarını açmak için düğmesine bastı.

Aslında yakalanmak gibi bir derdi yoktu. Fakat şansını fazla zorlamak istemiyordu. Hemen açılan bilgisayar ekranına yöneldi. Daha fazla oyalanamazdı. Yapılacak çok işi vardı. Nede olsa onların büyük amaçları, hedefleri vardı.

BÖLÜM 7

Esra, gömlekten kalan parçaları ip olacak şekilde yırttı. Bacağa dokunmadan bir kez daha baktı. Acılı bir yüz ifadesiyle;

-Onu düzeltmem gerek.

Dedi. Emre sanki bu anın geleceğini hissetmiş gibi başıyla onayladı. Esra'nın kırdığı sopanın küçük bir parçasını alarak dişlerinin arasına geçirdi. Esra eğildi. Eliyle şeklin bozulduğu noktayı nazikçe kavradı. Emre gözlerini kapamış, acının bütün bedenini sarsmasını bekliyordu. Bir eli altta, bir eli üstte olacak şekilde tuttuktan sonra, dışarıya çıkan kemiği sert ve ani şekilde bastırdı. *Kırt!* Diye bir ses duyuldu, aynı anda bir inilti koptu. Ilık ılık akan teri, alnından yüzüne, yüzünden çenesine doğru süzülüyordu. Acı, bedenini uyuşturmuştu. Kırık kemik yerine oturmuştu. Bu onu aynı zamanda rahatlatmıştı.

Esra sopayı aceleyle bacağın sağına ve soluna paralel biçimde yerleştirdi. Gömlekten yaptığı ipleri alttan ve üstten bağlayarak sabitledi.

-Tamam oldu. Şimdi ne yapıyoruz ?

Biraz kendine gelen Emre şaşırmış bir şekilde baktı.

-Nasıl ne yapıyoruz? Tabi ki de bu lanet yerden bir an önce defolup gidiyoruz.

-Nereden?

Dalga mı geçiyordu. Metro çıkışından çıkıp gideceklerdi.

-Çıkıştan elbette.

Dedi. Emre'nin sabrı neredeyse tükenmişti. Esra durgun bir ifadeyle;

-Sence çıkış gerçekten açık olsaydı, şu an burada olur muydum?

Biraz yüzü kızardı.

-Yani çoktan yardım getirmiş olurdum!

Diyerek durumu kurtarmaya çalıştı.

-Nasıl yani? Kilitli mi?

-Evet.

-Kilidi kırabiliriz, temizlik odasında kilidi kırmak için bir şeyler vardır mutlaka.

-Kilidi kırsak bile çıkış çökmüş durumda. Her yer kapalı.

-"O" mu yaptı?

-Bilmiyorum fakat bildiğim bir şey varsa, şu anda kapana kısılmış durumdayız.

-Bir sebepten bizden uzak duruyor.

Ama neden…

BÖLÜM 8

Ankara'nın Kızılay Meydanı, Başkent için, dört yolun kesiştiği yerde birçok eğlence ve alışveriş mekânın bulunduğu ana merkezi konumundadır. Hemen hemen günün her saatinde insan ve araç kalabalığı hiç eksilmez. Kızılay Metrosu da birden çok Metro hattının kesiştiği dört yolun tam altında bulunan üç katlı ve en az iki futbol sahası genişliğinde bir alanı kaplıyordu.

Elli metre asansörlü hidrolik merdiveni olan ve dolu ağırlığı yirmi tonu bulan, kırmızı bir devi andıran itfaiye aracı, zor da olsa Kızılay Metrosuna gelebilmişti. Erdem ve ekibi bölgeye en yakın itfaiye ekibi olduğu için Metroya ilk ulaşan onlardı.

Gece karanlığının içinde büyük bir toz bulutu etrafa yayılmıştı. Olay gerçekleşeli on beş dakika kadar olmasına rağmen bu toz bulutu tam olarak kaybolmamıştı.

Etrafta büyük bir kargaşa vardı. Metronun çöken çıkışlarından kaçabilen, yüzü gözü toz içinde kalan pek çok insan çığlıklar atarak dışarıya fırlamıştı. Birçoğunun -başlarına beton yığınları çökmüş olacak ki- tozlu yüzlerinden ve boyunlarından kanlar akıyordu. Dört yolun bir köşesinde bulunan güven park, bir anda ana baba gününe dönmüştü.

Toz bulutu dağıldıkça, manzara daha kötüye gidiyordu.

BÖLÜM 9

Demir bilgisayarının açar açmaz yarım bıraktığı işlerine geri dönmüştü. Birkaç rutin işlemi tamamladıktan sonra asıl programını açtı. GEDES (genetik değişim simülasyonu) adı verilen bu program Demir'in yakın diyebileceği bir arkadaşı tarafından geliştirilmişti. Program bir simülasyon programıydı. Demir onu kullanabilen birkaç kullanıcıdan biriydi. Genetik araştırmalar sonucunda elde edilen tüm veriler bu bilgisayara yüklenmişti. Program bu sayede herhangi bir canlının genetik profilinin diğer bir canlınınki ile etkileşiminin sonuçlarını simülasyon olarak görüntüleyebiliyordu. Bu etkileşimden yeni doğan genetik profilin öngörülemeyen yapısını da görüntülemiş oluyordu.

Bu program sayesinde laboratuar ortamında denenmesi gereken birçok genetik deney bilgisayar ortamında yapılabiliyordu. Şu ana kadar birçok simülasyon elde edilmişti. O kadar ki; merkezde bir genetik simülasyon veri bankası oluşturulmuştu. Araştırmacılar kayda değer sonuçları bu veri bankasına gönderiyorlardı. Fakat bir araştırmacı diğer araştırmacının verilerine ulaşamıyordu. Bu sonuçlara sadece – Demir'in de tam olarak bilmediği - belirli birkaç kişi ulaşıp değerlendirmeye tabi tutuyordu. Değerlendirme sonucunda, binanın bir başka gizli bölümünde bu kişiler tarafından belirlenen bu programla oluşturulmuş bazı yeni genetik profiller, laboratuar ortamında yaratılmaya çalışılıyordu.

Bu gizli deney laboratuarı yerin 7–8 kat altındaydı.

Oraya giriş ve çıkışlar sadece personel asansörüyle sağlanıyordu. Birde Gölbaşı Metro istasyonunda bulunan kargo girişi mevcuttu. Buralardan girebilenler iki elin parmaklarını geçmiyordu. Bu adamlar Demir'in hep merakını uyandırmıştı. Aşağıda ne yaptıkları tam bir muammaydı. Bu kadar gizlilik elbette kendisinde ve etrafında bir farkındalık yaratmıştı. Devamlı sorular soruyor, hangi deneylerin uygulandığı ve ne tür sonuçların elde edildiğini öğrenmeye çalışıyordu. Fakat patronundan aldığı yanıt her seferinde aynı oluyordu.

"Sen işine bak"

Demir Patronun ne kadar iyi bir insan olduğunu düşünse de, bu

konudaki kesin ve biraz da kaba tavrını anlayamıyordu. Ve bu durum, merakını daha çok artırıyordu. Demir kendi gibi çalışan diğer insanların neden bu kadar rahat ve böylesine meraksız olduklarını anlayamıyordu. Öte yandan kendi gibi aşırı meraklı ve bu konuda aşırıya kaçan birinin eski işine bile dönemediğini, kapının önüne konduğunu duymuştu. Bu da sorusunun cevabı oluyordu. Hatta bazıları onun yerine kendisinin getirildiğini söylemişlerdi.

Demir dikkatli olmalıydı. Merakını yenemezdi elbette, sadece dizginleyebilirdi, fakat asla yok edemezdi. Onun için uyanık olmalı ve tedbiri elden bırakmamalıydı.

BÖLÜM 10

Demir çocukluk dönemlerinde yaz tatillerini ailesi ile birlikte, büyük babasının çiftliğinde geçirirdi. Büyük babasının çiftliği o yörenin en büyük çiftliklerinden biriydi. Hemen hemen bütün çiftlik hayvanlarını yetiştirirdi. Ama özellikle büyükbaş hayvancılıkla uğraşırdı. Çiftliğini yeni yaptırmıştı. Son teknolojinin getirdiği bütün yeniliklerden yararlanarak yaptırdığı bu çiftlik onun her şeyi olmuştu.

Yeni çiftliğini eski yapının hemen yanında bulunan araziye yaptırmıştı. Yan yana olmalarına rağmen her ikisi de ayrı çitlerle çevriliydi.

Eski yapı tamamen terk edilmişti. Her şey harabeye dönmüştü. Eski, hurda, kullanılmayan ne kadar malzeme varsa buraya atılmıştı. Çiftlik binasının çatısının bir bölümü bakımsızlıktan çökmüştü. Birkaç sarmaşık, sanki evi toprağın içine çekmek istermiş gibi sarıp sarmalamıştı. Pencereleri zor bela seçiliyordu.

Ahırlar da aynı durumdaydı. Sadece aralarında bir kaçı zamana karşı koyabilmiş ve ayakta kalabilmişti.

Bu hali ile korku filmlerinden fırlamış, perili köşklere benziyordu.

Demir'in ilgisini yeni çiftlikten ziyade bu eski yapı çekiyordu. Burası ona, keşfedilmeyi bekleyen gizemli bir ada gibi geliyordu.

Birkaç defa burayı gezmek istemişti. Büyükbabası her defasında kızmış ve buranın kendisi için tehlikeli olabileceğini söylemişti. Bu eski yapılardan herhangi biri her an çökebilir kendisi de bunların altında kalabilirdi. Büyükbaba, Demir'in merakını sezmiş olacak ki her ihtimale karşı bu eski çitleri sağlamlaştırıp, aşılamaz hale getirtmişti.

-Büyük baba lütfen, sadece dönem ödevim için birkaç fotoğraf çekmek istiyorum.

Diye uydurdu Demir.

-Yaa! Bak sen. Ne ödeviymiş bu.

Temkinli gözlerle torununu inceledi.

-Aaaa! Şey! Tarihi bir yapıyı inceleyerek bununla ilgili duygu ve düşüncelerimizi yazmamızı istedi öğretmenim.

Bu yalananı uydurabildiğine kendi de şaşırdı.

-Eski bir çiftlik evinde yazılacak pek ilginç bir şey bulacağını sanmıyorum. Ama istersen kasabada tam senin ödevin için uygun eski birkaç tarihi bina biliyorum. Yarın seni götürebilirim.

-Hayır, ben bu binayı incelemek istiyorum.

Direniyordu.

-Olmaz.

-Neden?

-Nedenini söyledim çocuk, uzatma.

Büyükbabası öfkelenmişti.

-Üff...

Diye mızmızlandı Demir.

Hiçbir yerine bir çivi dahi çakılmayan bu yapının sadece çitleri onarılıyor, giriş ve çıkış kapısına asma kilit takılıyordu. Asma kilidin anahtarı daima büyükbabasında oluyordu.

Demir, buraya sadece büyükbabasının girip çıktığını ise sonraları fark edecekti. Defalarca onunla girmeyi deneyen Demir, her seferinde hayal kırıklığına uğramıştı.

Demir önceleri bu durumu, büyükbabasının aşırı duyarlı davranmasına bağlıyordu. Fakat daha sonraları tam olarak böyle olmadığının farkına varacaktı.

Bir gece tuvalete kalkan Demir yatağına dönerken pencereden bakınca, eski yapının girişinde birilerinin olduğunu fark etti. Elinde fener olan bir adamın sessizce kapıyı açtığını ve içeri süzüldüğünü gördü.

Koşarak merdivenlerden aşağıya indi. Paltosunu giyip kenarda duran feneri kaptı. Çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Çalışıyordu. Sessizce evin kapısını açarak dışarıya çıktı. Kalbi göğsünden dışarıya fırlamak üzereydi

ve bu durumda iken eğer birileri veya bir şeyler karşısına çıkacak olsa, oda olurdu herhalde! Sakin ve tedbirli olmalıydı.

Sessiz fakat hızlı adımlarla eski yapının giriş kapısının önüne geldi. Fenerinin dışarıya ışık saçmasını önlemek için paltosunun eteğini önüne gerip, feneri yere doğru tutuyordu. İşe yarıyordu. Açık kapıdan içeri girdi. Etrafına bakındı. Adam kaybolmuştu. Ana binaya yöneldi. Karanlıkta ışığın dışarıya sızmaması için elinden geleni yapıyordu, fakat ne kadar uğraşsa da dışarıya sızıyor ve onu ele veriyordu. Bunun farkındaydı. En sonunda sıkıldı, feneri daha iyi görebilmek için önüne tutmaya başladı. Adamın ortalarda görünmemesi kendini daha güvende hissetmesine neden olmuyordu. Onun kendisini gözetleme ihtimali tüylerini diken diken ediyordu.

Etrafta bir sürü döküntü alet ve makineler vardı. Sağa sola yığınlar halinde gelişi güzel istiflenmişlerdi. Aralarında binalara doğru giden patikalar olduğunu tahmin etti. Döküntü yığınların arasından bir şeyler fırlayacak olsa herhalde akılını orada yitirirdi. Binaya yaklaştıkça adımları küçülmeye başladı.

Ana giriş kapısı olduğunu tahmin ettiği iki kanatlı dev bir kapının önüne geldi. Evet, işte o an gelmişti! Kapıyı açacaktı ve bu sarmaşıklarla kaplı döküntü perili devasal ev onu yutuverecekti. Olacak olan buydu. İçeriye giren adam da ona yardım edecekti. Yığınların arasından çıkacak, onu yakalayıp bu kocaman kapılarını açmış evin ağzına atıverecek ve onu besleyecekti. Bu kesindi. Onun için kurulmuş bir tuzaktı!

Birden sarmaşıkların arasından bir uğultu koptu. Korkudan dizlerinin bağı çözüldü. Başını, nasıl yaptığını anlamadığı bir hızla sesin geldiği yöne doğru çevirmişti. İşte sonu gelmişti. Adam geliyordu.

Heykel gibi kalakalmış ve kendini olacaklara teslim etmişti.

Ama bir şey olmamıştı.

Uçan bir kuş –sonradan bir baykuş olduğunu tahmin ettiği - kendini rahatsız eden bu haddini bilmezden daha uzak ve daha sakin bir yere kanat çırpmıştı. Sadece kanat sesi olsa belki bu kadar korkutucu olmayacaktı, fakat o baykuş sesiyle birleşince, beyni sesi algılamakta zorlandı ve korku iliklerine kadar işledi.

Sonra bunun beyninin bir oyunu olduğunu algılayınca kendine geldi. Bu kadar heyecan yeterdi. Kalbi yerinden fırlamadan gitmeliydi. Geriye doğru döndü ve birkaç adım attı. O anda ikinci bir korku vücudunu yalayıp geçti.

Işık görmüştü. Biraz ileride, her nasılsa sağlam kalmış olan bir ahırın kapısından cılız bir ışık dışarıya sızıyordu. Yüksekçe bir yerdeydi ve bütün çiftliğin her tarafını rahatça görebiliyordu. Oraya yaklaşması daha kısa sürmüştü. O adamın nerede olduğunu biliyor olması, hızlı hareket etmesini sağlamıştı.

Kapıya doğru yaklaştı. Bu kapı diğerine göre daha az korkutucu geldi. Bu duygu fazla uzun sürmedi. İçeriden sesler geliyordu.

-Sakin ol! Tamam Kızım! Yemeğini alacaksın!

Bu ses tanıdıktı. Büyük babasının sesiydi bu.

Ama diğer ses?

Neydi bu ses? Önce sesi algılayamadı. Her hangi bir sınıflandırma yapamamıştı. Belirsizlik, bilinmeyen vardı bu seste.

-Yavaş sakin.

Büyükbabanın tekrar sesi geldi. Ardından bir böğürme sesi yükseldi.

O zaman tam olarak anlayabilmişti Demir. Ses tanıdıktı. Bir ineğin sesiydi bu. Hatta? Hatta! Evet, iki tane olmalıydılar.

Sesi ilk duyduğu anda farklı duygular hissetmişti, fakat ses daha sonra netleşince Demir rahatlamıştı. Gerilmekten yorulan kasları gevşedi. İçeride sadece büyükbabası ve birkaç tane de inek vardı. Korkacak, aklını kaybettirecek bir şey kalmamıştı.

Fakat neden bu hayvanlar eski çiftlikte kalmışlardı ki. Burasının tamamen kapalı olduğunu zannediyordu. Acaba yeni çiftlikte yer mi kalmamıştı. Olabilirdi. Nede olsa bu yapı da sağlamdı. İneklerin bu durumu pek kafaya takacaklarını zannetmiyordu. İyi de büyükbabası niye gecenin bir yarısı bu hayvanları beslemeye gelmişti ki. Ve de gizlice! Bir açıklaması olmalıydı.

"üff!" bir anda sıkıldı.

Kızdı kendine. Niye sap gibi kapının önünde bekliyordu ki. İçeri girecek, büyükbabasına soracak ve tüm sorularına cevap bulacaktı. Bazen tam bir mal gibi davranıyordu.

-Büyükbaba seni yakala…

İçeri adımını atar atmaz, korku tekrardan bütün vücudunu sardı. Kaskatı yerinde donup kalmıştı. Bu defaki anlık bir şok değildi. Bu defa beyni karıncalanıp uyuşmaya başlayınca gözleri karardı.

Demir içeri girdiği anda, üç tane baş aynı anda ona doğru dönmüştü.

Ama…

Ama…

Bir anormallik vardı. Anormal olan; Üç tane başın ona doğru dönmüş ve şaşkın şaşkın ona bakıyor olmalarında değildi.

Gövdeleri!

Biri büyükbabasının başıydı. Onda bir sorun yoktu. Ama diğer iki başın sadece bir gövdesi vardı.

Demir'in önce gözleri karardı. Sonra korkudan olduğu yere yığılıverdi.

Uyandığında kendisini yeni çiftlikte, yatağında yatarken buldu. Tüm olanları anımsadı. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Yatağındaydı. Rüya görmüştü herhalde. Daha önce hiç bu kadar gerçekçi bir rüya görmemişti.

Rüya mıydı gerçekten? Yatağından zıpladı. Pencereye yaklaşıp dışarıya şöyle bir göz attı. Zifiri karanlıkta cılız bir ışık aradı. Yoktu. Her şey normal gibiydi.

Derin bir nefes aldı. Kapıya doğru yöneldi. Tuvalete gitmeliydi. Kapıdan çıkınca alt kattan babasının sesini duyar gibi oldu. Merdivenlere yaklaştı, alt kattaki salonunun ışığı yanıyordu ve babasıyla, büyükbabasının tartıştığını duydu. Gecenin bu saatinde, neyi tartışıyor olabilirlerdi ki. Merak etmişti – her zaman olduğu gibi – birkaç basamak inip merdivenlere oturdu ve kulak kabartı.

-Baba anlamıyorum seni! Ne yapmayı planlıyordun ki? Bu yaratığı

besleyip, büyütüp, daha sonrada satmayı mı?

-Evladım! O da Allahın yarattığı bir hayvan sonuç olarak. Tamam, iki başı var, hiçbir zaman normal bir inek olmayacak, ama o benim çiftliğimin bir nişanı, ne bileyim… Bir simgesi olabileceğini düşündüm.

-Peki, bu gizlilik niye? Pekâlâ, bunu herkese duyurabilir, ünlü olabilirdin. Mademki bir simge olmasını istiyorsun.

-Sence bunu bilseler onun bende kalmasına izin verirler miydi?

-Neden izin vermesinler ki? Hem bunun için kimden izin alman gerekiyormuş?

-Bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da bu hayvanı bilimsel olan, olmayan bir sürü deney için benden alacakları.

-Neyse önemli olan torunumun iyi olması, bu böyle devam edemezdi zaten eninde sonunda böyle bir şey olacaktı.

Sesi titredi.

Demek ki Demir rüya görmemişti, olanların tümü gerçekti.

-Hadi yatalım artık. Sabah ilk işim onu gereken yerlere bildirmek olacak. Uzun süre sır olarak kalamaz.

Merdivenlerden birkaç adım çıkana kadar Demir'i fark etmemişlerdi. Başını kaldırıp onu gördüklerinde şaşkınlıkla gülümsediler.

-Sen ne zaman kalktın çocuk?

Babası onu kucağına aldı.

-İyimi sin?

-İyiyim baba. Merak etme.

Büyük babasına döndü.

-Büyükbaba onu teslim etme olur mu?

Birbirlerine baktılar. Büyükbabası torununa dönerek;

-Tamam. Teslim etmiyorum. Torunum ister de ben yapmaz mıyım?

Dedi. İki gün sonra çiftlikten ayrılmışlardı. Bir hafta kadar sonra da bir haber kanalında büyük babasını gördü.

Olay haber kanallarında ilk sıraya yerleşmişti. Bilim adamları bunun bir mucize olduğunu, nedenlerini ve sonuçlarını ayrıntılı olarak araştıracaklarını belirtmişlerdi. Büyükbabanın korktuğu başına gelecekti.

Demir çok sonra bu olayın genlerle ilgili olduğunu öğrenecek ve kendini DNA denen bu karmaşık yapının içinde bulacaktı.

BÖLÜM 11

Demir bir keresinde GEDES programında çok başarılı olduğuna inandığı bir simülasyon yaratmıştı. Temel fikrini insanoğlunun zayıf noktalarını nasıl güçlendirebilirim üzerine kurmuş ve ortaya bu simülasyon çıkmıştı.

Öncelikle kırılgan olan yapımızı güçlendirme üzerine çalışmıştı. Bunlardan en önemlisi olduğuna inandığı kas gelişimini ele almıştı. Kas gelişiminde profil olarak bir boğanın DNA yapısını inceledi. Bu DNA'yı insan yapısına nasıl uydurabileceği üzerine çalıştı. Program sayesinde, kolaylıkla defalarca denemeler yapılabiliyordu. Fakat DNA gibi karışık bir yapının özellikle de iki farklı DNA yapısının birbirine uydurulması ancak binlerce denemenin bir sonucu olabilirdi.

Demir bunu en sonunda başardığına inanmıştı.

Bir boğanın kaslarını oluşturan DNA profilini insan DNA'sına uyduruktan sonra, kartalın gözü, köpeğin koku alma duyusu, hatta bir yarasanın geceleyin kör olmasına rağmen uçabilmesini sağlayan ekolokasyon (Çıkardıkları çok yüksek frekanslı ses dalgalarının, etraflarındaki cisimlere çarpıp geri dönmesi yardımıyla yönlerini bulmaları) özelliklerini dahi uydurmaya çalışmıştı.

Demir, iki aya varan bu çalışmalarının artık bir sonuca varabildiğini düşünüyordu.

Bu veri bankasına gönderilen bir deneydi. Simülasyon programı, oluşturulan bu yeni profilin başarı oranını %20 oranlarında hesaplamıştı. Bu şu ana kadar elde edilen en büyük başarı değeriydi. Daha önce % 12-13 civarını geçen bir simülasyon olmamıştı. Demir, bu gizli laboratuvarda, bu profilin deneyinin yapılıp yapılmadığını, yapıldıysa hangi oranda başarı sağlandığını merak ediyordu. Fakat her zamanki gibi bunu da öğrenmelerine izin vermeyeceklerdi.

"Sen işine bak!"

Bakacaktı elbet. Bir yolunu bulacaktı. Bu kadar başarılı olduğuna inandığı bu projenin onlar tarafından denendiğine neredeyse emindi.

Ama başarı oranlarının sıfır olduğunu tahmin edebiliyordu. Ne kadar GEDES programı, başarılı bir program olsa da doğada işler tam olarak bu şekilde olmuyordu.

En başta Evrim teorisi vardı. Evrim, bir canlının genetik kompozisyonunun zamanla değişmesi, genlerin bir tür mutasyona uğraması ve bunu da kendinden sonraki nesillere bu genler sayesinde aktarabilmesiydi. Evet, Demir bunu iki ayda gerçekleştirmenin ancak bir program sayesinde mümkün olacağını kestirebiliyordu.

Doğa ana buna izin vermezdi.

Bu onun oyun sahnesi ve bizler onun oyuncaklarıydık. Onun kurallarına uymalıydık.

BÖLÜM 12

Martin, şirketinin bulunduğu binanın çatı katından manzaranın tadını çıkartıyordu. Yemekten önce, balkonundan izlediği bu manzara eşliğinde birkaç kadeh şarabın tadına doyum olmuyordu. Bu şarap martinin iştahını kabartıyordu.

En sevdiği şaraptı kalecik şarabı. Herhalde bir gün Ankara'ya veda etmek zorunda kalsaydı, en çok arayacağı tat bu olacaktı. Bundan emindi.

Derin bir nefes aldı ve manzaraya daldı.

Karanlık çökmüş, şehir ışıklı bir gösteri alanına dönmüştü. Mesai sonrası insanları eve dönüş yollarında bir telaş sarmıştı. Çalan kornalar, acılı fren sesleri, polis ve ambulans sesleri birbirine karışıyordu.

Martin'e bu sesler bir senfoni orkestrasının bitmek bilmeyen solo parçasıymış gibi geliyor ve hayatının sonuna kadar bu konseri kaçırmak istemediğinin farkına varıyordu. Bu konserde ayrı bir tat, ayrı bir haz vardı. Şehirlerin bu kendince cıvıltısını, rengârenkliğini seviyordu.

İnsanları düşündü sonra. İşlerinde bir günü daha bitiren ve eve gitmek için çabalayan, koşuşturan, can atan insanları.

Ne kadar küçüklerdi. Hem fikirleri hem de dünyaları.

Neredeyse bütün ömürlerini çalışarak geçiren, para kazanma telaşının hiç bitmediği bir dünya. Onların hiçbir zaman Martin gibi, dünyanın gidişatına yön veren, büyük amaçları, büyük düşünceleri olmamıştı. Onların bütün amacı, sadece emeklilik hakkını kazanmak, sosyal bir güvenceye sahip olmak, hayatlarının son gününe kadar huzur ve refahı bulmaktı. Bu belki de onların en büyük hayaliydi.

Fakat Martin onları küçümsemezdi. Gerekliliklerine her zaman inanırdı. Onlar olmasa kendileri de olmazdı. Onlar bir karınca kolonisinin işçi ve asker karıncalarıydı. Onlar çalışmalı ve korumak için gerekirse canlarını feda etmeliydiler ki bir koloni var olabilsin.

Martin düşüncesinde haklıydı. Bir bütünün herhalde küçük parçaları olacaktı. Yapı taşları. Bir bütünün oluşabilmesinin tek yolu bu olmalıydı.

Ama bu insanlar hiç bir zaman dünyanın kalbinde yer alan ve dünyanın gidişatına yön veren o çarkın, Martin gibi bir parçası olamayacaklardı.

Kadehini biraz daha doldurdu.

Keyfi yerinde olduğu zamanlarda kadeh sayısını ikiye çıkarırdı.

Bu günde o günlerden biriydi.

BÖLÜM 13

-Onu gördüm.

Dedi Esra kayıtsızca. Emre şaşırmıştı.

-Nasıl gördün? Ne zaman? Nerde?

-Aslında tam olarak gördüm sayılmaz. Gişelerin olduğu yerde. Tavanda karanlıklar içinde bir çift yeşil gözün beni izlediğini fark ettim.

Duraksadı. O yeşil kocaman gözleri tekrardan görür gibi olmuştu. İçine bir ürperti girdi. Tüyleri diken diken oldu. Tünel girişine baktı. Acaba yine oralarda bir yerlerde onları mı izliyordu.

-Eeee?

Emre dalıp giden Esra'ya sabırsızca sordu. Kendine gelen Esra;

-Ben demir parmaklıkların bu tarafındaydım. Korkuyla kaçmak isterken merdivenlerden yuvarlandım. Bayılmışım, kendime geldiğimde senin sesini duydum. Koşarak buraya geldim.

-Peki, sen nasıl kaçabildin?

Esra bunu utangaç bir tavırla sormuştu. Kendini hala suçlu hissediyordu.

-Kaçamadım. Işığın gelmesiyle o kaçtı sanırım. Bayılmış olmalıyım. Sonrasını hatırlamıyorum. Elektrikler biraz daha gelmemiş olsaydı, herhalde benden geriye pek bir şey kalmazdı.

Sesi titredi. O anları hatırlamıştı.

-Peki, sen görebildin mi?

Dedi Esra.

-Hayır, o esnada gözlerimi kapatmıştım. Sanırım biraz kaderine razı olan insanlar gibiydim.

Evet, Emre haklıydı. Esra kaçmıştı. Arkasına dahi bakmadan kaçmıştı. Onu kaderiyle baş başa bırakmıştı. Olanları hatırladı. Her şey tekrar

hayalinde canlandı.

Peronda Metronun gelmesini bekliyorlardı. Saat epey geç olmuştu. Ertesi gün herhalde işe geç kalacaklardı. Kendileri ile beraber peronda sadece beş altı kişi kadar vardı. Hemen yakınlarında bir çift birbirlerine sarılmış ve onlar gibi Metronun gelmesini bekliyorlardı.

Tam o esnada ardı ardına şiddetli patlamalar oldu. Patlamalar o kadar şiddetliydi ki Esra ile Emre dengelerini kaybedip perondan aşağıya, rayların üzerine düşmüşlerdi.

Elektrikler kesilmişti.

-Neler oluyor.

Korku ve şaşkınlıkla karanlıkta birbirlerini buldular. Çabucak el yordamıyla peronların olduğu yere tırmandılar.

Tam o an büyük bir çığlık koptu. Bu bir insanın çığlığı değildi. Hatta çığlıktan çok böğürtü şeklindeydi. Normal bir insan veya hayvandan çıkmadığı kesindi. Bu kadarı da fazlaydı. Neler oluyordu.

Ses onları oldukları yere çivilemişti. Sanki tüm vücutları dökme demirden bir kalıp olmuştu. Bir çığlık daha koptu. Bu seferki bir insanın çığlığıydı. Bu hemen yanlarında bulunan çiftten gelmişti. Onların çığlıkları, böğürtü sesiyle kaynaşmıştı adeta. Bir mücadele olduğu ve yanlarındaki çifte bir şeyin saldırdığını tahmin etmeleri güç değildi.

Tüm bu olanlar saniyeler içinde gerçekleşmişti.

Esra ile Emre'nin bu zamana kadar seyirci kalan 'kaç ve kurtul' mekanizmaları, bu son çığlıkta devreye girmişti. Kontrolü tamamen ele almış, tüm kasları yay gibi gerilmişti. Kaçılacak herhangi bir yer göremiyorlardı. Işık yoktu. Ama önemli değildi. Tehlike sesin geldiği taraftaydı. Tam aksi istikamete kaçmak, kurtulma olasılığını arttıracaktı. Mekanizmada tam olarak bunu yaptı.

Emre ile Esra tam aksi istikamette, karanlığın içine, o boşluğa doğru koşmaya başladılar. Esra sonrasını hayal meyal hatırlıyordu. Emre koşarken şiddetle - muhtemelen bir kolondu- bir şeye çarpmış ve yere yığılmıştı.

Yaratıktan gelen ses, bu sefer tam diplerinde patladı. Arkasından Emre'nin çığlık sesi geldi. Esra bu sesleri duyumsar gibi olmuştu. Ama tam o anda, nasıl olduysa bulundukları yerdeki elektrik yeniden gelmişti, ortalık aydınlanınca, yaratık daha şiddetli ve daha değişik bir böğürtüyle çığlık atarak ortadan kaybolmuştu.

Esra ışığın gelmesiyle kaçış yolunu görebilmişti. Merdivenler...

-Hey!

Esra hemen kendine geldi. Olanları tekrar yaşamıştı. Tabi ki ışıkların geldiği ana kadar olanları tam olarak anımsamıyordu. Merdivenleri nasıl tırmandığını, nasıl kaçabildiğini hatırlayamıyordu. Bu sıralar da kendini kaybetmiş olacaktı.

-İyimi sin?

Esra düşündüklerinin etkisindeydi.

-İyi olup olmadığımı bir de bana mı soruyorsun? Asıl sen nasılsın?

-İyiyim beni merak etme. Bacağım biraz sızlıyor o kadar. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.